

Børne Blad

Entered at the post-office at Decorah, Iowa, as second class matter.

Nr. 21.

27de mai 1894.

20de aarg.

Edvard i beduinernes leir.

Børneblad

udkommer hver søndag og koster 50 cents for aaret, betalt i forud. I pakker til en adresse paa over 5 eksp. leveres det for 40 cents, og over 25 eksp. for 35 cents. Et Bølge koster det 60 cents.

Penge og bestillinger, samt alt, hvad der angaar ekspeditionen, sendes direkte til LUTH. PUB. HOUSE, Decorah, Iowa.

Alt vedkommende redaktionen af bladet sendes til Rev. G. Wulfsberg, Decorah, Iowa.

Undervisningsplan for søndagsskolen.

Guogtyvende leste.

Den første artikel. II.

ABC-klassen: 1 Mos. 1. 27: „Gud skabte mennesket i sit billede, i Guds billede skabte han det; mand og kvinde skabte han dem.“

Katekismus-klassen: Luthers forklaring fra de ord: „Og det gjør hon altsammen“ ... til de ord: „sandsi i alle maader.“

Forklarings-klassen: 1 Mos. 1, 27 og Rom. 5, 12 (Sp. 264).

W t r k.

1. Hvilkens er den øverste af de skabninger, som kan sees? Mennesket.
2. Hvorfor det? Gud skabte mennesket i sit billede til at herske over jorden (1 Mos. 1, 27; Bbh. 1).
3. Hvad vil det sige, at mennesket var skabt i Guds billede? Det kjendte Gud og var i stand til at se og retfærdigt (Bbh. 2).
4. Naar de første mennesker saaledes kjendte, hvor stor og god Gud var, og tillige var uden synd, hvad maatte de da føle? Salig fred og glæde.
5. Hvad gavn havde menneskets legeme af Guds billede? Det var aldeles friskt og kjendte ikke smerte eller død.
6. Hvorledes er det skeet, at menneskene har tabt Guds billede? Djævelen forvante Adams og Evas vilje, saa at de lod sig lede til at synde (Bbh. 3).
7. Hvad var det for en synd, de gjorde? De spiste frugt af kundskabens træ.
8. Hvorfor var det saa galt? Fordi Gud havde forbudt det.
9. Hvad kom ind i verden ved synden? Døden (Rom. 5, 12; Bbh. 3 og 4).
10. Kom døden bare over menneskets legeme, saa det blev træt og syg og blev til jord igen? Og saa dets hjæl både bort fra Gud, saa det ikke kjendte ham mere, ikke mere vilde det gode og tabte sin fred og glæde (Bbh. 4).
11. Til hoormange mennesker er døden trængt igennem? Til alle.
12. Hvorfor det? Fordi de syndede alle.
13. Hvem saar Guds billede igen? De troende.
14. Naar saar de det igjen? Etbels i dette liv, men fuldkomment først i det evige liv.

Lessons for the Sunday School.

Twenty-first Lesson.

THE FIRST ARTICLE. II.

ABC Class: Gen. 1. 27: "So God cre-

ated man in his own image, in the image of God created he him; male and female created he them."

Catechism Class: Luther's Explanation from the words, "All which he does" ... to the words, "most certainly true."

Explanation Class: Gen. 1. 27 and Rom. 5. 12 (Qu. 264).

INSTRUCTION.

1. Which is the chief of the visible creatures? Man.
2. Why? Because God created him in his own image to rule over the earth.—Gen. 1. 27; B. H. 1.
3. What does it mean, that man was created in God's image? Man knew God and was truly righteous and holy.—B. H. 2.
4. When our first parents thus knew, how great and good God was, and were without sin, what must they then have felt? Blessed peace and joy.
5. What good did the image of God do to man's body? It was perfectly sound and knew of no distress, pain, or death.
6. How was the image of God lost to man? The devil corrupted the will of our first parents, so that they were led to commit sin.—B. H. 3.
7. What sin did they commit? They ate the fruit of the tree of knowledge.
8. Why was that so wrong? Because God had forbidden them to eat of it.
9. What has entered into the world by sin? Death.—Rom. 5. 12; B. H. 3 and 4.
10. Did death only effect the *body* of man, so that it became sick and weary, and returned to dust? Also the *soul* died away from God; it knew him no more, did not will what is good, and lost its peace and joy.—B. H. 4.
11. Upon how many men did death pass? Upon all men.
12. Why? Because all have sinned.
13. Who will get back the image of God? Believers.
14. When will they get it back again? Partly in this life, but completely in the life eternal.

Et farligt rejsesølg.

i laa med det hollandske skib „Rotterdam“ i havnen i Batavia, havde faaet ladningen ombord og var færdige til affejling. Da blev der i sidste øieblik bragt ombord et bur med to sorte pantere samt en hel del høibenede, magre ostindiske saar. De første skulde være gavede fra en hollandsk kjøbmand til en europæisk dyrehave, og saarene skulde tjene som føde for panterne undervejs. Buret, som de to robdyr befandt sig i, var af stærkt træ, men paa forsiden var der, istedenfor som sædvanlig jernstænger, blot stærke bambusrør.

Styrmanden vilde ikke tage panterne med i dette bur, da han mente, at bambusrøret ikke ydede tilstrækkelig sikkerhed; han lod derfor ikke overbringeren faa noget bevis for modtagelsen, men lod buret sættes et sted paa dækket, indtil kaptainen, som netop var iland, atter kom ombord. Kaptainen nærede imidlertid ingen frygt; han sagde, at disse dyr i ofstinden aldrig blev forsendte paa anden maade, da de var bange for at slaa med poterne mod bambusrøret, idet de derved udsatte sig for at faa skarpe fliser i disse.

Buret blev derfor bundet fast med tauge paa den store luge og bedækket med seildug for at beskytte det mod sjøvandet. Mandflabet fik befaling til om natten at holde skarpt øie med buret, om maasse panterne vilde forsøge paa at bryde sig ud.

Vi havde allerede været en maaned paa fjøen. Panterne havde hidtil holdt sig rolige, og vi troede, at vi ikke mere behøvede at frygte for noget uheld. Vi havde atter feilet en uge, da vi en dag kørte for solopgang som sedvanlig gjorde dækket rent. En af matroserne, som holdt paa hermed, løftede paa seildugsdækket over buret og opdagede til sin overraskelse, at dyrene i løbet af natten havde brudt sig ud. Størstedelen af mandflabet skyndte sig ved efterretningen herom op i taugverket, hvor de mente sig trygge, og styrmanden sprang ned i kahytten, hvor han vækkede kaptainen og fortalte, hvad der var skeet. Begge kom snart efter op paa dækket med ladte revolvere og geværer og uddelte vaaben blandt mandflabet; de, som ingen forsvarsmidler fik, forblev i taugverket.

Ru begyndte jagten. Kaptainen befalede, at man skulde gjøre alt muligt for at bringe dyrene levende tilbage i buret; dertil syntes imidlertid mandflabet at have liden lyst, dels af frygt for panternes klør, men sikkerlig ogsaa af en anden grund; jeg har aldrig ganske kunnet frigjøre mig fra at have en mistanke om, at mere end en tænkte paa all: faarene, som i tilfælde af panternes død vilde skaffe en prægtig madforsyning til bortkøkken; først kjød ansees jo paa lange rejser for en delikatesse, som enhver sætter stor pris paa, ikke alene for afbetingskyld, men ogsaa for sundhedens.

Engen af panterne var imidlertid at op-

dage. Med stor forsigtighed begyndte man derfor at gennemfølge skibet fra den ene ende til den anden; først saa man efter i faarestalden, som man antog maatte have størst tiltrækningskraft for dyrene; men der var ingen panter at finde. Man gennemfødte derefter hele dækket, kahytten, matrosernes rum, men heller ikke paa nogen af disse steder var nogen panter at opdage. Man begyndte derfor lidt efter lidt at indbilde sig, at de to flygtninge var sprunget overbord for paa den maade at gjøre ende paa sit fangenskab. Mandflabet syntes hurtigt at slaa sig tilro med denne antagelse; man holdt op at søge og tog atter fat paa at rengjøre dækket.

Et kvarters tid senere gav styrmanden en af matroserne befaling til at gaa forud i skibet der, hvor toffen pleiede at slaa ud kjøkkenoffald, og spyle udenbords med vand, saa langt han kunde naa. For at udføre ordren maatte matrosen paa det nævnte sted klybe over skanselædningen og var netop uden at ane nogen fare ifærd med dette, da han pludselig hoppede tilbage paa dækket og raabte: „En af panterne! En af panterne!“

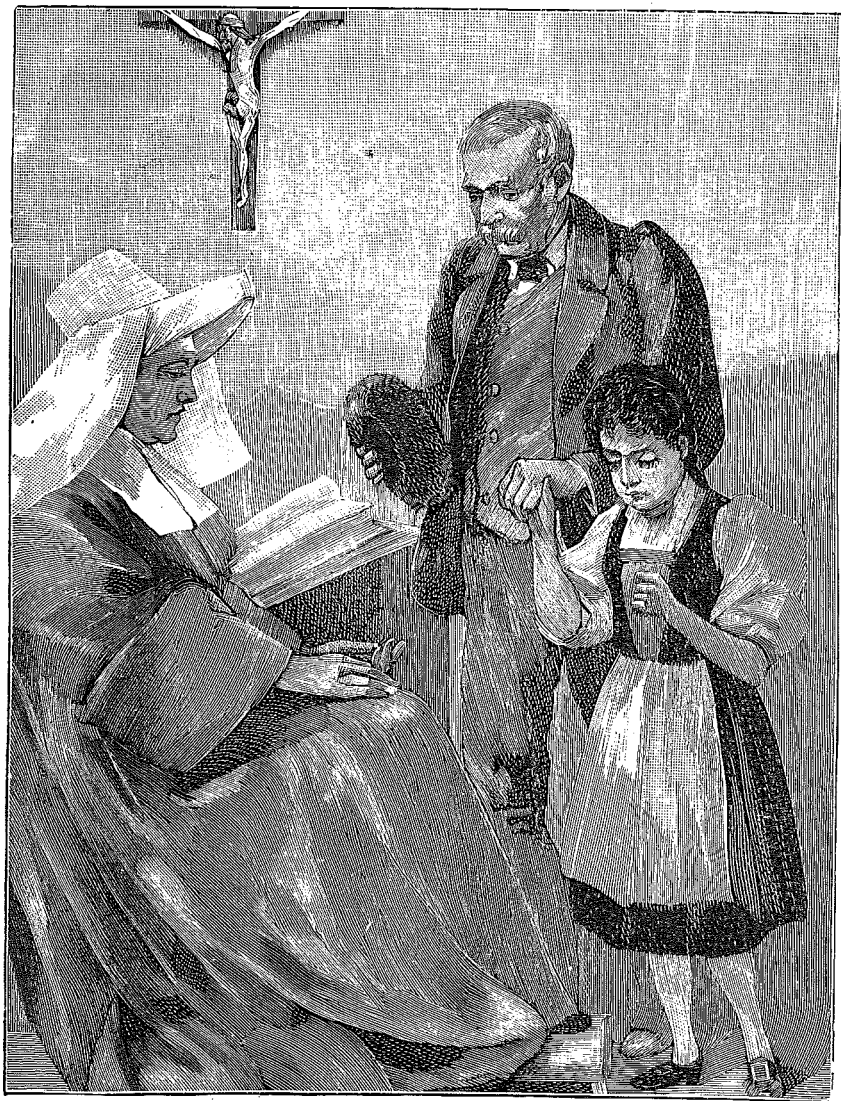
Det var ganske rigtig en af disse, som havde klatret over skanselædningen og kravlet sig fast til nogle jernstæbe, hvormed taugverket var fæstnet til skibssiden. Her var den imidlertid kommet i klemme og kunde trods sit arbejde med ben og hoved ikke slippe løs fra sit nye fangenskab.

Kaptainen og hele mandflabet styrkede til, og kaptainen befalte toffen og tømmermanden, som var de to stærkeste af folkene, at gribe panteren og bringe den levende tilbage i buret.

Men hverken tof eller tømmermand gjorde mine til at ville udføre kaptainens befaling.

Panteren formaadede i den stilling, den var, for øieblikket ikke at skade nogen; tværtimod kunde man uden fare tage paa den og føle, hvorledes den skjald over hele kroppen. Sandsynligvis frygtede den ligesaa meget for os, som vi for den.

Kaptainen havde udset sig til en god betjening, hvis han bragte dyrene i god behold frem til deres bestemmelsessted, og da ingen havde lyst til at vove sig ikast med dyret, lovede han ti gylben til dem, som bragte panteren levende tilbage i buret. Men ingen af mandflabet rørte sig frem-

Mirjam i klostret.

God nat.

deles. Han havde derfor ingen anden udvei end selv at gjøre et forsøg, men dertil lod han ikke til at have nogen lyst.

Enden blev, at han gav sin ærgrelse luft i en hel del eder og skjeldsord og forfikkede, at vi var nogle elendige uslinger, som blot tænkte paa, hvor deilig faarene skulde smage. Tilslut bestemte han sig til med et skud at dræbe dyret, men truede samtidig med, at han vilde skyde alle faarene og kaste dem overbord, hvilket vistnok vilde have gjort en del indryk paa os, hvis vi ikke havde vidst, at kaptainen selv var en stor ynder af faaresteg.

Panteren fik altsaa en fugle i sig. Dens skind blev flaaet og indgnet med arseniksalve og ophængt over faarestalden som et minde om den berømmelige jagt.

Atter tog man fat paa at vaske dækket. Vi var næsten færdige dermed, da vinden vendte sig, og styrmanden som følge deraf gav ordre til at heise et seil, som havde ligget sammenfoldet forud. Neppe var vi begyndt at heise det, før den anden panter, som havde skjult sig derunder, kom springende frem.

Vi skyndte os atter op i taugberket, medens dog kaptainen, som havde sit gebær i haanden, blev staaende paa dækket. Han raabte atter paa tømmermanden og kofken; de skulde tage nogle uldtepper, nærme sig panteren bagfra og kaste dem over dens hoved. Samtidig udlobede han en større belønning, hvis det lyktes dem at fange den levende.

„Men hvis dyret skulde bide?“ spurgte tømmermanden, en stor, mager karl.

„Da giver jeg det dobbelte!“ var svaret.

„Nei jeg vil heller lade det være“, mente den anden, og deri var hele mandskabet enig med ham.

Hvad skulde kaptainen gjøre ligeoverfor saa liden pengebegjærlighed? Atter greb han sit gebær og gjorde med et velrettet skud ogsaa ende paa den anden panter. Ogsaa dens skind blev under stjærende hurraaer ophængt over faarestalden.

Faarene var vistnok ikke saa gode som bore; men paa sjøen smagte de alligevel fortræffelig. Men nu, naar jeg tænker tilbage paa hine oplevelser, og interessen for ferstet faarekjød er traadt i baggrunden, kan jeg ikke undertrykke et ønske om, at de to

smukke pantere alligevel var naaede frem til sit bestemmelsessted. Det var taabeligt saaledes at sende dem med et almindeligt kofardifartsi, som ikke var indrettet paa at have slige farlige gjefter med; man burde ogsaa have en egen vogter til dem, selv om dette havde medført større omkostninger.

Jeg fortalte senere denne tildragelse til den bekendte dyrehandler Casanova, som havde lang erfaring i at behandle vilde dyr. Han sagde, at det var en ganske rigtig fremgangsmaade at forsøge paa at kaste uldtepper over dyrets hoved, og tvilede ikke paa, at man paa denne maade uden fare vilde have kunnet bringe panteren tilbage til dens bur.

For syv stykker brød.

Min i 1892 udgivne bog: „Hvor er du, min søn?“ fortæller institutdirektør Ziegler følgende erindring fra sin barndom: Den 25de mars havde jeg fyldt mit 5te aar. Mine kamerater, som imidlertid alle var 6 eller 7 aar gamle, fortalte mig, at de i april skulde begynde at gaa i skole. Det var derfor mit mest brændende ønske, at jeg dog kunde faa lov til at komme i skole.

Jeg gik derfor til min mor og sagde: „Kære mor, køb mig en table og en griffel og lad mig gaa i skole!“

„Kære barn“, svarte min mor, „det afhænger ikke af mig, men jeg vil spørge læreren derom.“

Men hos læreren fik hun den bested: „Jeg kan ikke bruge deres gut; han er jo kun 5 aar gammel.“

Jeg bad imidlertid far og mor faa længe om det samme, at min mor tilsluttet besluttede at lægge sin førstesødtes sag frem for sognepresten, skolens tilsynsmand. Men ogsaa han negtede mig af samme grunde, som læreren, tilladelse til at besøge skolen.

Nu var gode raad dyre. Dag og nat pønsede jeg paa, hvorledes jeg dog skulde faa min plan gennemført og lærerens hjerte blødgjort. Jeg vilde gaa til ham og selv fremføre min bøn! men hver gang, det skulde være alvor, svigtede modet mig. Helst ikke mine kamerater kunde give mig noget

raad. Endelig hørte jeg, jeg huffer ikke mere af hvem, at der effikerede en lov, som sagde, at naar en gut kunde fremfige alle syv vers af salmen: „Op jeg vil fra synden staa og hjem til faderhuset gaa“, saa havde han ret til at blive indskrevet i skolen. Jeg besluttede da at lære denne salme. Men hvorledes skulde det lade sig gjøre? Jeg kunde jo ikke læse og vidste desuden heller ikke, hvor jeg kunde finde denne salme.

Efter nogen tids forløb fik jeg dog vide, at en meget fattig gut, som ofte kom til vor dør og bad om et stykke brød, kunde denne salme udenad. Jeg opsogte derfor denne fattige gut og gjorde følgende overenskomst med ham: „Hver dag mødes vi i vort vognstue, og ved denne leilighed lærer jeg salmen: „Op jeg vil fra synden staa.“ For hvert vers, som jeg kan fremfige udenad, giver jeg et stykke brød.“

Overenskomsten traadte straks i kraft, og jeg tog fat med stor iver. Hver dag lærte jeg et af de syv vers og betalte i overensstemmelse med vor aftord hvert vers med en vældig skive rugbrød.

Efter syv dages forløb ilede jeg seiersbevist til min mor og sagde: „Saa, mor, nu ved jeg, at jeg ogsaa kan komme i skole. Nu kan de ikke negte at antage mig.“ Derpaa fortalte jeg hende, at jeg i dette øjemed havde lært den nævnte salme.

Mine forældre lo over min godtroenhed og min evne til at finde paa raad, men mente ikke at kjende noget til en lov som den, jeg beraabte mig paa.

Da sogneprestens hustru nogle dage senere besøgte os, fik min mor leilighed til at fortælle hende om mine planer, og prestefruen tilbød da, at hun vilde prøve at føre min sag frem for sin mand. Den gode tone, hvem jeg endnu den dag i dag staar i forhold til og betragter som en kjær, moderlig veninde, holdt sit ord, og hr. sognepresten lod mig kalde til sig.

„Er det sandt, at du saa gjerne vilde gaa i skole?“ sagde den godmodige, trikelige herre i en venlig tone til mig.

„Ja“, svarte jeg kort, idet jeg rettede øinene mod gulbet.

„Er det ogsaa sandt, at du af denne grund har lært salmen: „Op jeg vil fra synden staa“ udenad?“

„Ja“, svarte jeg, idet jeg forhaabningsfuldt saa den høie herre ind i øinene.

„Nu, saa sig den frem, om du kan den!“ befalte han kort.

Mit hjerte bankede voldsomt under denne min første examen; men jeg kunde fremfige hele salmen uden feil.

Da jeg var færdig, lagde den gode prestemand sin haand velsignende paa mit hoved og sagde: „Jeg skal tale med læreren. Du kan nu komme i skolen. Vi vil probere det med dig.“

Man tænke sig min jubel over denne seier! I triumf sprang jeg hjem og bad min mor øieblikkelig at kjøbe table og griffel.

Læreren fik dog ingen grund til at angre, at han havde optaget mig; thi trods min ungdom opfyldte jeg sambittighedsfuldt de fordringer, som stilledes til mig. Men min trofaste læremester, den fattige gut, vedblev jeg at pleie venstab med under hele min skoletid, og mangt et stykke af vort gode rugbrød blev i tidens løb redelig delt med ham.

Kristeligt familieliv.

I en bog, som handler om det kristelige familieliv, heder det blandt andet: Opdragelsen hviler paa begge forældrene, den er fælles for far og mor og dog igjen delt efter begges eiendommelige stilling. Som barnets legemlige vel, saaledes er ogsaa dets aandelige vel allerførst anbefalet til moderens opsyn og pleie. Ligesom barnet af hende modtager den første legemlige næring, saaledes skal det ogsaa af hende modtage den første aandelige liv. Som det af hende lærer at tale, skal det af hende ogsaa lære at bede, og saasnart det kan tale de første ord til mennekker, tør ogsaa moderen lede det til at tale med Gud. „Hun tør det“, siger vi hellere end: „hun skal det;“ thi beder hun selv, saa vil det være hendes lyst og glæde at lade sit barn bede.

Hvo, som begynder trætte, er ligesom den, der aabner for vand; forlad derfor trætten, spørg du blandes i den.—[Salomos ordsprog.

Den lille engelskmand i beduinernes leir.

(Med billedde.)

Edvard hed den lille gut. Hans forældre var englændere, som en tid havde opholdt sig i det nordlige Afrika. Her under sydens sol og milde luft haabede hans moder at gjenvinde sin tabte helbred eller ialfald at kunne forlænge sine levende dage. Det var formuende folk; de havde penge nok, og de kunde derfor gøre sig det saa bekvemt og behageligt som muligt i det fremmede land, og Edvard, deres eneste barn, havde det saa godt, som nogen gut kunde have det.

Det er dog ikke altid heldigt for saadanne smaa at have det alfor godt heller; det hændte undertiden, at de da bliver forfjælede, og saa gif det med Edvard. Han blev ikke lidet forfjælet, og det var desværre heller ikke ganske frit for, at han var temmelig uldbydig. Denne feil bragte hans forældre megen sorg og blev ogsaa blandt andet den første aarsag til en forfættelsesstund for den lille gut, som han ikke skulde komme til at glemme hele sit liv.

Sammen med sine forældre var han paa en udflugt en mils vei fra deres sedvanlige opholdssted. De reisende havde slaaet sig ned i en deilig palmelund og nød paa dette skygfulde sted det vakre veir.

Ikke langt derfra havde en beduinerstamme opslaaet sine telte. Et par af de reisende, som Edvard kjendte godt, fik lyst til at besøge leiren og vandrede hen mellem teltene. Edvard vilde saa svært gjerne have fulgt med, men hans fader havde sagt, at han ikke fik lov. Af hvor ærgerligt han syntes det var! Endnu kunde han se sine venner borte mellem teltene. Hvor moro det skulde være at følge med!

Han sniger sig bag nogle træer, saa forældrene ikke kunde se ham, og derpaa videre afsted henigjennem beduinerleiren. Men uheldigvis saa han sig ikke for og stupte pludselig over en teltfnor.

I næste øieblik var han omringet af en hel flok beduinerbørn, som viste sig temmelig nærgaaende, ja endog begyndte at nappe ham i klæderne.

Ærgerlig slog han til en af dem. Men da blev der vel et spektakel! Hele flokken satte i et hyl; en del traf i ham og kløp ham, andre rakte tungen mod ham, og allesammen skjældte de ham ud alt, hvad de kunde.

Den stakkels gut skjald af forfættelse. Han var taabelig nok til atter at slaa til en af de mest uforfættede, og det er ikke godt at vide, hvorledes det vilde være gaaet, hvis ikke hans to europæiske venner havde hørt støien og var ilet til for at se, hvad der var paaferde. Hvor overraskede blev de ikke ved at finde sin lille ven i kamp med en hel flok beduinerbørn. Disse viste heldigvis mere ærbødighed eller frygt for de ældre europæere end for deres unge landsmand og flygtede til alle kanter, saa hurtigt de kunde.

Bleg og skjælvende fulgte Edvard med tilbage til forældrene. Han havde faaet straf som fortjent for sin uldbyghed.

Opløsning paa billedgaaden i nr. 19.

Bøger er gode venner i ledige stunder og bringer os en behagelig underholdning.

Bogstavgaade.

5 6 7 2 8 9 10 11 er et pigenavn. 3 5 6 2 10 3 2 er en liden fugl. 4 2 6 7 ligger man i. At 10 9 er morsomt om sommeren. 1 2 3 4 5 6 7 8 9 10 11 er en by i Sverige.

Dlga Olsen.

